

NILBY VIC

SELENA
MORTYS

NIKDY VÍC

SELENA MORTYS

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako 73.elektronickou publikaci

v edici SOLIS, první elektronické vydání

Autor © **Selena Mortys**

Obálka a grafika © Paula Polanecká

Redakce a korekce: Eva Slavíková

Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Elektronická verze:

ISBN 978-80-53031-74-5 epub

ISBN 978-80-53031-76-9 mobi

ISBN 978-80-53031-75-2 PDF

ANOTACE:

Byl jsem synem své vlasti, dokud mě soud neposlal do vězení.

To mě stálo úplně vše.

Po propuštění byl pro mě návrat domů jediná možnost, ale brzy jsem zjistil, že nejen pro mě. Máma totiž poskytla můj dům jako útočiště pro svou kmotřenku.

Ted' jsme v situaci, kdy se buď popereme, anebo se spolu naučíme nějak vycházet. Což nebude vůbec lehké, protože naše vzájemná přitažlivost se zdá být stejně silná jako odpor k tomu druhému.

Navíc začínám mít dojem, že Hope něco tají.

Někdy se vyplatí porušit pravidla

VĚNOVÁNÍ:

Všem ženám, které ztratily samy sebe

PROLOG

Zvuk tříštícího se skla proletí vzduchem a rozbije se kousek od mé hlavy. Instinktivně se krčím, celé tělo mi hoří bolestí. Křik a nadávky naplňují místnost spolu s pachem alkoholu, krve... a strachu.

Vyjeknu, když mnou projede ostrá bolest – jako by mi někdo vrazil nůž mezi žebra. Ale ne. Tak daleko nikdy nezašel. Nemůže. Musí mě udržet naživu, aby si měl na kom vybíjet svoje mindráky.

Zhluboka oddechuji a vzlykám. Prosím. Modlím se. Snažím se to vydržet. Ale nejde to. Už nemůžu.

Jeho kopanec je tak silný, že mě otočí na břicho. Rukama se za něj chytám a lapám po dechu. Cítím, jak se ve mně něco láme. Jako by mi natrhl orgány.

Posadí se na mě. Chytí mě za vlasy a silně zatahá, až cítím, jak se mi pokožka napíná a pálí. Jeho dech klouže po mé kůži. Zvedá se mi žaludek.

Cítím z něho vodku.

Zakloním hlavu a sevru víčka.

„Prosím...“ vydechnu skrz vzlyky.

„O co mě prosíš, ty špinavá děvko?“ Jeho ruka škubne mými vlasy, až syкну bolestí.

„Přestaň... už mi neubližuj,“ šeptám, ale vím, že to nic nezmění. Nikdy to neskončí. Ne, dokud mě nezabije. Nebo dokud neuteču.

„Ale vždyť ty to chceš.“ Nakloní mi hlavu na stranu. Chce, abych se mu podívala do očí. Odmítám. Celá se třesu. Nechci vidět tu temnotu. „Podívej se na mě,“ zavrčí.

Zakývám hlavou. Ne. Nechci.

„Nech mě být!“ zaječím.

„Nenechám.“ Usměje se. Z té hrůzy mi v žilách zamrzne krev.

Skloní se ke mně a přitiskne rty na mé. Vykroutím se, ale chytí mě za čelist tak silně, že mi málem vykloubí sanici. Jeho polibky mě pálí, spalují zevnitř. Třesu se odporem a snažím se od něj odtrhnout. Nenávidím ho.

Odtáhne se a zašeptá: „Nikdy tě nenechám být. Jsi můj majetek od chvíle, kdy ses mi poprvé podívala do očí. A vždycky budeš. Rozumíš

tomu?“

Je jen kousek ode mě. Vidím to v jeho tváři. Myslí to vážně. Není žádná cesta ven. Žádná naděje. Jsem v pekle a jediný únik je smrt.

„Prosím...“ šeptám znovu.

„Dívej se na mě!“

Surově mě převalí na záda a znovu si na mě sedne. Jeho tmavé vlasy mu padají do očí, čelo se mu leskne potem. Každý sval ve tváři se mu napíná vztekem.

Prásk!

Pěst dopadne na můj obličej. Z nosu mi okamžitě začne téct krev, stéká mi po rtech. Vyplivnu ji na něj.

Chyba!

Další rána.

„Tak už mě kurva zabij!“ zaječím skrz slzy.

Srdce mi tlučte jako splašené. Ne z bolesti, ale z toho, co jsem si právě uvědomila.

„To by se ti líbilo, co?“ ušklíbne se. Sleze ze mě a přejde k baru, naliže si další sklenku a jen zlehka usrkne.

Pak se rozeběhne a znovu do mě kopne. A znovu. A znovu. Dokud se nepropadám do temnoty.

Poslední, co vidím, je rozmazaná silueta, jak odchází po schodech nahoru.

Celé tělo mě bolí, ale uvnitř cítím podivný klid.

Konečně se to blíží.

Úleva.

Usměju se. Zavřu oči. A čekám na vysvobození.

Kapitola 1

Hope

Modřiny na mém těle pomalu blednou a celé mé peklo mi připomíná už jen slabá bolest na určitých místech. Ohlížím se za sebe, jestli neuvidím něco podezřelého, ale ne. Přesto mě pronásleduje pocit, že mě dostane. Sice jsem utekla, ale nemůžu se zbavit strachu. Žila jsem s ním tak dlouho, že už ho nedokážu setrást. Je mou součástí a bojím se, že to nikdy neskončí.

Poslední útok jsem přežila, ale dostala jsem se někam, kde mi došlo, že pokud něco neudělám, opravdu umřu. Byly chvíle, kdy jsem po smrti toužila, ale nejsem z těch, kdo se vzdávají.

Nenávidím den, kdy jsem ho potkala.

S Rockym jsem chodila pět let. Ze začátku bylo všechno dokonalé. Nosil mě na rukou, pocházel z bohaté rodiny, takže si mě hodně kupoval – a já si nestěžovala. Dovolená na Bahamách nebo jen tak zničehonic oběd v Paříži? Pro něj to nebyl problém. Komu by se to nelíbilo? Nejsem žádná zlatokopka, ale udělal na mě dojem. Nebylo to však jen o penězích. Opravdu jsem ho milovala. Chodil stylově oblečený, budil respekt a když jsem stála vedle něj, cítila jsem se jako někdo. Doma se z něj stával perfektní milenec a ještě lepší přítel.

Zlom nastal, když jsem se k němu nastěhovala a umřeli mi rodiče.

Bylo mi dvacet osm a jednoho dne se u dveří objevili policisté. Vykradli je, táta je přistihl a oni ho zastřelili. Maminka nejspíš zaslechla výstřel a vykřikla – tím se prozradila.

Zhroutila jsem se. Ztratila jsem veškerou sílu a úplně vypustila všechno, co mi dřív dávalo smysl. Rocky a jeho rodina zařídili pohřeb. Všechno zaplatili. Já byla v koutě. Bezmocná.

Držela jsem smutek, odmítala jsem s ním chodit na večírky a dělat mu ozdobu. Jednoho večera se vrátil opilý – a tu noc jsem dostala první facku. To byla chvíle, kdy jsem měla odejít, ale neudělala jsem to. Uvěřila jsem jeho lžím a slibům, že už se to nikdy nestane. Nechala jsem se zase koupit – dovolenou a darem za několik tisíc dolarů.

Nevím, kdy se z toho stala rutina, ale najednou jsem si uvědomila, že jsem v pasti. Sbalila jsem se a odešla do bytu, který mi zůstal po rodičích. I když to pro mě bylo další peklo. Neměla jsem kam jít. Neměla jsem nic. Rocky mi nedovolil pracovat. Dostávala jsem od něj kapesné, ze kterého jsem si něco posílala ke své kmotře.

Tereza byla moje jediná rodina, i když ne pokrevní. Naposledy jsem ji viděla, když mi bylo patnáct. Na pohřeb rodičů nepřijela, protože ji Rocky neznal, takže jí nemohl zavolat ani poslat oznámení. Což mi teď hrálo do karet. Šetřit peníze jsem si u ní začala před třemi měsíci a tajně jsem si s ní dopisovala z jiného čísla i mobilu, aby to Rocky nezjistil. Svěřila jsem se jí v jedné ze svých slabých chvil a ona mi neustále tloukla do hlavy, abych odešla.

Jenže já se bála. Věděla jsem, že mě nenechá jen tak odejít a že kdybych to udělala za jeho zády, zabil by mě.

Což se mu málem povedlo.

Po jeho posledním útoku jsem skončila na jednotce intenzivní péče. Rocky si vymyslel, že mě někdo napadl, a já měla hrát, že si nic nepamatuju.

"Řekni něco a přísahám, že se odsud dostaneš v rakvi."

Jeho slova mi stále nahánějí husí kůže. Proto se pořád otáčím a hlídám, jestli mě nikdo nesleduje. Jsem volná. Ale na jak dlouho?

Kolik času mi zbývá, než mě najde?

Cesta je nekonečná. Žaludek se mi svírá nervozitou, ale i hladem. Zastavuju u motorestu a kupuju si něco k jídlu. Doplním tekutiny a skočím si na toaletu. Víc se ale nezdržuju. Potřebuju se k Tereze dostat ještě dnes.

Nasedám do auta a podle navigace zjišťuju, že mě čekají ještě tři hodiny cesty.

Je hrozné horko. Vzduch je těžký, dusný, jako by samotný horký vítr byl součástí téhle nové noční můry. Vnitřně se škvařím, ale nějakým zázrakem mě pořád drží nad vodou myšlenka na Terezu.

Koupila jsem si starší auto, které nemá ani klimatizaci, abych utratila co nejmíň peněz, ale začínám toho litovat. Auto potřebuju, jenže se bojím, že až k Tereze dojedu, tenhle chudák se rozpadne.

Vydávám se na cestu za doprovodu hudby z mobilu, protože rádio nefungovalo, jak jsem hned po koupi vozu zjistila.

Sbohem, luxuse. Vítej, realito.

Jsem tu.

Edenton v Severní Karolíně se noří do tmy, ale v některých domech ještě svítí teplé žluté světlo. Jedním z nich je ten Terezin. Je starý, ale pečlivě udržovaný, s bílou fasádou a verandou, na které visí houpací křeslo. V oknech se odrážejí světla z ulice a v dálce je slyšet tlumený šum vody narážející do dřevěných kůlů mola.

Pohlédnu na dům na molu – můj nový domov. Vypadá jinak než ostatní. Je menší, jednodušší, postavený přímo nad vodou, jako by byl součástí jezera.

Dřevěná terasa se táhne kolem něj a z boku vede úzké schodiště dolů k vodě. Okenice jsou trochu oprýskané, ale jinak působí útulně. Když se nadechnu, ucítím slaný vzduch smíchaný s vůní borovic a dřeva, které nasáklo vlhkostí.

Vítr se jemně opírá do rákosí podél břehu, někde v dálce štěkne pes a z baru na hlavní ulici doléhá tichý smích místních.

Město žije svým vlastním tempem. Tady se lidé znají. Tady nikdo nikam nespěchá. Je to jiné než můj předchozí život.

Děsí mě to ticho, ale možná je to místo, kde konečně začnu znovu.

Kapitola 2

Douglas

Sedím na tvrdé lavici v návštěvní místnosti věznice a zírám na stůl před sebou. Tenké sklo, které mě odděluje od okolního světa, odráží mou vlastní tvář – krátce střižené vlasy, unavené zelené oči. Když se otevřou dveře a do místnosti vstoupí můj otec, napřímím se.

„Douglasi,“ řekne s mírným úsměvem a posadí se naproti. „Vypadáš... dobře.“

„Nepotřebuju lichotky, tati,“ uchechtnu se a opřu se o stůl. „Rád tě vidím.“

„I já tebe. A chci, abys věděl, že už tě všichni čekáme. Brzy tě pustí a vše bude zase jako dřív,“ odpoví klidně. „Máma o tobě pořád mluví. Až se vrátíš, bude to pro ni překvapení. Zatím jsem jí nic neřekl.“

Můj otec byl vždy velký chlap. Bývalý mariňák, stejně jako já. Můj vzor. Ale teď mi přijde unavený životem.

Krátce se uchechtnu. Nemám v plánu se vracet domů.

„Jestli si myslíš, že se vrátím do starých kolejí a budeme hrát šťastnou rodinku, tak na to zapomeň.“

Otec si povzdechne a přejede si rukou po vráscité tváři.

„Víš, kolik nocí probrečela, když tě zavřeli? Kolikrát se mě ptala, kdy se vrátíš? Jak jí mám vysvětlit, že už na nás kašleš?“

Sklopím pohled ke stolu. Nenávidím, když mluví o matce. Nenávidím ten podělanej pocit viny, který mi tím podsouvá.

„Nechci jí ublížit, tati. Jen... nevím, jestli ještě patřím domů.“

„Vždycky patříš domů, synu,“ řekne pevně a poprvé v jeho očích zahlédnu neochvějnou jistotu. „Jsi pořád náš syn.“

Dlouho si hledíme do očí, než nakonec přikývnu. Potřebuju ven. Ne kvůli mámě. Ale protože tohle místo mě dusí.

Doslova.

Týdny ubíhají pomalu a rutina se mi zažírá pod kůži. Chodby smrdí potem, močí a levným dezinfekčním prostředkem. Každý krok je kalkulovaný, každé otočení hlavy má svůj význam. Stačí špatně pohlédnout na nesprávného muže a může to znamenat peklo.

Jako dnes.

Právě vycházím z jídelny, když mi někdo podrazí nohy. Dopadnu tvrdě na zem, ale okamžitě se přetočím na bok, abych viděl svého útočníka. Hromotluk s vyholenou hlavou a potetovaným krkem se na mě zašklebí.

„Myslíš si, že jsi tady někdo, mariňáku?“ zavrčí a kopne mě do žeber.

Bolest se rozlije mým tělem, ale nenechám se zastrašit. Vyskočím na nohy a vrazím mu pěstí do čelisti. Okolní vězni začnou povykovat. Strhne se mela. Údery prší z obou stran, krev stříká na betonovou podlahu. Víím, že to není o vítězství. Je to o respektu.

Sirény se rozezní a do chodby vběhnou dozorcí. Než to ukončí, stihnu svému soupeři uštedřit poslední ránu do žeber. Poté mě surově odtáhnou pryč.

Když mě strčí do izolace, posadím se na tvrdou postel a otřu si krev ze rtu.

Myslím na své rodiče.

A myslím na to, že jednou tohle místo opustím.

Už brzy.

Kapitola 3

Hope

„Hope,“ řekne Tereza tiše. Stojí na verandě celá v černém. Hledí na mě s rukou na ústech a se slzami v očích. Je mi trapně, protože ji vlastně vůbec neznám. Je to moje kmotra a matčina nejlepší kamarádka z mládí, ale já o ní nic nevím. Jsem z toho všeho zmatená. Nejsem si jistá, proč mi pomáhá a proč jsem s tím vším šílenstvím souhlasila. Nejlepší by bylo vrátit se domů a...

A co? Nechat se zabít?

Ne, nesmí mě ovládat strach.

„Terezo?“ raději se ujistím, že je to opravdu ona. Jen lehce kývne a jde mě obejmout. Když to udělá, cítím neskutečnou úlevu. Bože, vše ze mě padá a já se snad poprvé svobodně nadechnu. Vzduch mě chladí v krku a naplňuje moje plíce něčím nepoznaným.

„Jsi tak podobná matce,“ zašeptá plačtivě. Odtáhne se ode mě a chytí můj obličej do dlaní. Prohlíží si mou tvář, kde jsou zbytky minulosti, kterou už nikdy nechci zažít. Nic neřekne, jen se na mě smutně dívá. „Už jsem ti vše připravila,“ chytne mě za ruku a táhne k domu u mola.

Je malinká. Má hnědé vlnité vlasy pod ramena, drobnou postavu a myslím, že jsem si všimla zelených očí, ale v té tmě si nejsem jistá.

Prkna mi pod nohama vržou a ve vodě se třpytí odraz měsíce. Rozhlížím se kolem sebe, když mě vyruší cinkání svazků s klíči. Jakmile kmotra odemkne, teplý vzduch mě obklopí jako přítulná deka. Tohle místo je jiné, klidné. Domov, ale přitom cítím, že všechno, co jsem znala, zůstalo za dveřmi.

Je útulný, starý, ale s jasně pečlivě udržovaným kouzlem. Dřevěná podlaha v přízemí trochu skřípe pod nohama, jak se přes ni pohybujeme. Dvě velká okna zajišťují výhled na vodu, kde se za okny odráží světlo, a v noci je všechno zahaleno do jemné šedi, která zůstává ve vzduchu.

Interiér je jednoduchý, ale vkusně zařízený. Dřevo dominuje, na stěnách visí několik rodinných fotografií, mezi kterými se objevují i staré černobílé snímky. Na stole, hned u dveří, je malá váza s čerstvými květinami, které

dodávají prostoru ještě teplejší atmosféru. V rohu místnosti se tyčí krb, kolem něhož je rozestaveno pár křesel, která se zdají být na všechno připravené – na dlouhé rozhovory, pohodlné sezení i chvíle plné ticha. Ale i když je vše tak dokonalé, já jako bych do takového prostředí nepatřila. Jsem narušitel... poskvrněná tím vším.

Vzduch má vůni čerstvého dřeva a trochu i mořské soli, která sem přichází od mola. Zatímco Tereza pokračuje ve vnitřních přípravách, pohledem se mi začne odkrývat další část domu. Předpokládám, že je to jídelna. Soudím podle velkého stolu. V rohu je stará komoda s několika knížkami. Všechno působí domácky, útulně.

„Je to tu krásný, děkuji,“ strčím si ruce do kapes. Cítím se jako vyvrhel, který nemá nic a musí žebrať i o kousek chleba.

„Slíbila jsem tvé mámě, že se o tebe postarám, když bude potřeba. Jen škoda, že jsem tě nekontaktovala dřív. Ale teď už je vše v pořádku,“ pohládí mě po tváři a já se usměju. Nebo se k tomu přinutím. „Teď si běž lehnout, musíš být unavená,“ naposledy mě obejmě a pak mě nechá samotnou.

Stojím stále na stejném místě a nejsem schopná se hnout. Měla bych si jít do auta pro věci, ale nemůžu dýchat. Jak tak koukám na to, co mám a kde jsem, dolehne to na mě. V krku mě tlačí knedlík a v očích pálí slzy. Nemůžu uvěřit, že jsem pryč. Nechci si připustit, že už mi neublíží, protože se toho bojím. Bojím se svobody víc, než když jsem byla s ním.

Padnu na kolena. Prsty se mi začaly do dřevěné podlahy, až to zabolí. Je to jediný hmatatelný důkaz, že jsem tady, že je tohle skutečné. Ale v hlavě slyším jeho hlas. Pořád tam je. Před očima se mi míhají stíny minulosti – jeho kroky na chodbě, skřípání dveří, to napětí předtím, než se na mě vrhne a začne mě bít. Znovu se mi stáhne hrdlo. I když jsem pryč, nic to neznamená. Pořád jsem ta vyklepaná žena, která čeká, až se dveře otevrou a všechno začne nanovo. Až si mě najde. Copak to nikdy neskončí? Opravdu budu po celý život čekat, až si pro mě přijde?

„Zlato moje,“ vyleká mě Tereza. Ani jsem si nevšimla, že se vrátila. Poklekne ke mně a silně mě obejmě. Ona ani netuší, co vše to pro mě znamená. „Nemám ani ponětí o tom, jak se cítíš. Netuším, čím vším sis musela projít, ale slibuju ti, že od teď bude vše v pořádku. Pokud chceš, zůstanu tu s tebou. Alespoň tuhle noc. Mám ve sklípku skvělé víno. To ti bude chutnat,“ odtáhne se ode mě a usměje se tak nadšeně, že ji nemůžu odmítnout. Setru si slzy a lehce kývnu.

Zatímco ona jde do sklípku, já беру z auta zavazadlo, kde mám své oblečení. Vyndám si tričko a šortky a jdu do sprchy. Když se vracím, Tereza už sedí v jednom křesle u krbu, který hoří.

„Ty jo, to je vůně,“ posadím se k ní a nasaju aroma ohořelého dřeva. Zadíívám se do plamenů, poslouchám praskání ohně a cítím, jak mi jeho teplo zahřívá tělo.

„S mým mužem jsme to tady milovali. Trávili jsme v těchto křeslech hodiny a jen si povídali nebo koukali do plamenů.“

„Je mi líto, že umřel. Co se vůbec stalo?“ Hned po vyslovení otázky toho lituju. „Promiň, neměla jsem se ptát.“

„To je v pořádku,“ natáhne ke mně ruku a já ji za ni uchopím. „Smrt patří k životu a to, že měl Richard slabé srdce, jsme věděli. Chybí mi každý den, i když jsme se na to připravovali. Ale byli jsme spolu krásných čtyřicet let. Po celou dobu jsem ho milovala a on mě také. Nikdy na mě nevztáhl ruku, neřekl mi ošklivé slovo,“ rozhlédla se kolem sebe a jako by se dívala do minulosti. Prohlížela jsem si její obličej, ve kterém se odrážel smutek společně se září od ohně.

„Musel být skvělý,“ představila jsem si je dva na tomhle místě. Jak poslouchají Elvise a tančí spolu. Jak se na sebe koukají, usmívají se, a nakonec se láskyplně políbí. Po něčem takovém jsem vždy toužila, ale Rocky mi ukázal, že na nic z toho nemám nárok, a už to ani nechci. Jediné, po čem toužím, je klid.

Kapitola 4

Douglas

Stojím před branou věznice, s pytlím svých věcí přehozeným přes rameno. Kovová vrata se za mnou zavírají s těžkým zaduněním, které mi vibruje v kostech. Čekal jsem... možná ani nevím co. Mámu? Kohokoliv? Ale nikdo tu není. Jen silnice a nekonečný prázdný prostor. Kdyby žil táta, už by tu byl. Jenže se mého propuštění nedožil a já ani nevím, jestli o mně ví máma. Zřejmě ne, protože tu taky není.

Zhluboka se nadechnu a vydám se k autobusové zastávce. Zatínám čelist, prsty svírám popruh tašky. Horko mi leze pod kůži. V autobuse si sednu k oknu, sleduju krajinu, která mi připadá cizí, a přemýšlím, kam vlastně patřím. V kapse mám pár dolarů a klíče, které už k ničemu nejsou. Nemám domov. Nemám nikoho.

První noc v motelu je příšerná. Druhá je horší. Nedokážu spát, jen zírám do stropu a snažím se nepřemýšlet. Ale myšlenky jsou neodbytné. Celý můj život je v troskách. Přišel jsem o všechno, co jsem měl. O kariéru. O respekt. O Margot.

A právě proto tam jedu. Sedím ve starém zaparkovaném autě naproti jejímu domu a pozoruju ji. Vypadá šťastně. Jinak. Jako by ji roky beze mě nijak nepoznamenaly. Když vyjde ven s dítětem v náručí, něco ve mně praskne. Můj žaludek se stáhne do tvrdého uzlu a já pochopím, že jsem opravdu ztratil úplně všechno.

Zůstanu sedět, zírám na ni přes čelní sklo a nedokážu se pohnout. Když Margot otočí tvář, očekávám, že uvidím manžela. Místo toho je tam jen ona a dítě. Sama. Přesto se směje. Přesto vypadá spokojeně. Očima přejíždím po jejích rysech, po linii rtů, které jsem kdysi líbal, po pramenech vlasů, které mi vždycky voněly po vanilce. Teď je z ní někdo jiný. Žena, která mě už dávno vymazala ze svého života.

Přesto nevydržím. Vystoupím z auta a přejdu silnici. Srdce mi buší tak silně, až mám pocit, že mi protrhne hrudník. Margot mě spatří a strne. Pohled na mě jí vyrazí dech, přesně jak jsem čekal.

„Douglasi...?“ vydechne.

Dítě v náručí se zavrtí. Holčička. Může jí být tak rok. Mohla být moje. Kdyby... Nedokážu z ní spustit oči.

Margot si ji přitiskne blíž, jako by mě považovala za hrozbu. A možná jsem. Pro ni určitě. „Jsi zpátky,“ řekne a v jejím hlase není žádná radost. Jen napětí.

„Asi jo.“ Nejsem si tím tak úplně jistý. „Chtěl jsem tě vidět.“

Přikývne, ale její pohled je tvrdý.

„Neměla jsem ponětí, že tě pustili.“

„Nikdo neměl.“ Pokrčím rameny. „Nevěděla jsi, že se vrátím.“

„Ne,“ přizná. „A nevím, jestli je to dobře.“

Ten zásah bolí víc, než by měl. Dívám se na ni a cítím se jako cizinec v jejím světě. Není tu pro mě místo. Už ne.

Otočím se na patě a odejdu dřív, než si všimne, jak moc mě to zasáhlo. Vracím se k autu a vím, že už nikdy nepřijedu. Nemám proč. Nemám pro koho.

Nikdy už nikomu nepomůžu. Už nikdy nebudu nikomu stát po boku. Jsem sám. A tak to i zůstane.

Ale přesto... přesto se nakonec vracím domů. Na jediné místo, které mi ještě zbylo.

